

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **STAVIX s. r. o.**, se sídlem Türkova 828/20, Praha 4, zastoupena JUDr. Dagmarou Soukenkovou, advokátkou se sídlem Masná 1850/4, Ostrava, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2022, č. j. 4494/1.30/22-4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2024, č. j. 9 Ad 21/2022 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně byla Oblastním inspektorátem práce pro Královehradecký kraj a Pardubický kraj uznána vinnou ze dvou přestupků umožnění výkonu nelegální práce cizincům [§ 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti], které spáchala tak, že umožnila cizincům vykonávat závislou práci mimo pracovněprávní vztah [§ 5 písm. e) bod 1 téhož zákona] a bez platného povolení k zaměstnání [§ 5 písm. e) bod 2]. Za to jí správní orgán uložil pokutu ve výši 500 000 Kč.

[2] Žalovaný k odvolání žalobkyně doplnil výrok rozhodnutí o místo spáchání přestupku, ale jinak napadeným rozhodnutím prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[3] Městský soud podanou žalobu zamítl napadeným rozsudkem s tím, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu není důvodná. Žalobkyní navrhovaný důkaz – protokol z daňové kontroly polské společnosti STAVIX Sp. Z. o. o. – který správní orgány neprovedly, byl nadbytečný. Správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně a námitky žalobkyně na tom nic nezměnily.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka v první kasační námitce stroze setrvala na tom, že protokol o daňové kontrole navržený jako důkaz je pro řízení zásadní. Dokazuje totiž, že polská společnost, která měla vysílat pracovníky na kontrolovanou zakázku, existovala a vykonávala činnost.

[6] V druhé námitce pak zpochybnila závěr o nelegálním zaměstnávání. Poukázala na to, že všichni zaměstnanci měli pracovní smlouvy s polskou společností, disponovali vízy, za jejich cesty jim byly vyplaceny náhrady a byli přihlášení do polského sociálního a zdravotního systému. Pokud by městský soud vzal tyto skutečnosti správně v potaz, musel by uzavřít, že ke spáchání přestupků nedošlo. Městský soud také nedostatečně odůvodnil své závěry.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá rozhodnutí a podání v předcházejících řízeních a poukázal na to, že stěžovatelka pouze opakuje svoji dřívější argumentaci. Napadený rozsudek má za přezkoumatelný a skutkový stav za dostatečně zjištěný. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

[9] Kasační stížnost **není důvodná**.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Vyšel přitom ze své ustálené judikatury (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS či usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že správní soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. k tomu např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Napadený rozsudek přitom reaguje na žalobní námitky stěžovatelky a je z něj seznatelné, z jakých důvodů městský soud žalobu zamítl (ve vztahu k nadbytečnosti důkazu viz body

pokračování

15 až 18 napadeného rozsudku a ve vztahu k otázce nelegálního zaměstnání pak body 19 až 22 tamtéž). Stěžovatelka sama ostatně nikterak důvody nepřezkoumatelnosti podrobně nespecifikovala.

[11] K ostatním námitkám je nutné předeslat, že je stěžovatelka setrvale uplatňovala v průběhu celého správního (str. 4 napadeného rozhodnutí) i soudního řízení (body 7 a 8 napadeného rozsudku). Jak správní orgány, tak i městský soud se s nimi vypořádaly způsobem, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

[12] Kasační soud již v minulosti opakovaně konstatoval, že správní orgány nejsou povinny provádět všechny navržené důkazy. Pokud však některé neprovedou, musí takový postup odůvodnit (například rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Kasační soud souhlasí s městským soudem a žalovaným, že v projednávané věci byl skutkový stav obou přestupků zjištěn dostatečně (viz body 15 až 18 napadeného rozsudku a str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí). Bylo prokázáno (což stěžovatelka v kasační stížnosti nikterak nerozporovala), že cizinci vykonávali práci osobně na staveništi, kde stěžovatelka plnila svůj závazek vůči svému zákazníkovi, přičemž pracovní povinnosti vykonávali ve vztahu podřízenosti vůči stěžovateli, resp. jejímu zaměstnanci (pracovní pokyny jim uděloval zaměstnanec stěžovatelky). Pro stěžovatelku pracovali soustavně, minimálně po dobu 13 dní, a za faktický výkon práce byli odměňováni (s výjimkou jednoho cizince, který pracoval první den „na zkoušku“). Z jejich výsledku pak vyplynulo, že v Polsku nikdy nepracovali a pouze dojížděli do České republiky. Kasační soud proto považuje za správný závěr, že provedení důkazu protokolem o daňové kontrole by bylo nadbytečné. Pro objasnění přestupků by nepřinesl nic nového.

[13] Při hodnocení nelegálního zaměstnávání stěžovatelka nedoceňuje zjištěný celkový skutkový stav věci. Ve své argumentaci vytrhává či zdůrazňuje určité dílčí skutečnosti, které ale žalovaný i městský soud hodnotili správně v kontextu dalších skutkových zjištění (uvedených v bodech 19 až 22 napadeného rozsudku a shrnutých výše). Pracovní smlouvy s polskou společností považovali – vzhledem k tomu, že cizinci práci v Polsku nikdy nevykonávali – za účelově zpracované. Cestovní příkazy byly hodnoceny jako zmatečné. A otázka legality zaměstnání v Polsku, ke které se vztahují polská pracovní víza a přihlášení do sociálních a zdravotních systémů, není relevantní. Rozhodující pro spáchání přestupků je, že práci vykonávali pouze v České republice za výše popsanych okolností.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu